

Kryteria oceny pracy pisemnej z prawa prywatnego

Ad 1

Jaka jest podstawa prawna odpowiedzialności pozwanego wobec powódki? Odpowiedź uzasadnij.

Na podstawie art. 471 kc pozwany odpowiada za nienależyte wykonanie umowy zawartej z powódką, a dodatkowo zgodnie z art. 474 kc jest odpowiedzialny, jak za własne, za działania lub zaniechania osób, za pomocą których zobowiązanie wykonuje.

Brak jest podstaw do przyjęcia odpowiedzialności deliktowej (art. 415 kc), ponieważ pozwanemu nie można przypisać naruszenia obowiązków powszechnych. Powinność należytego zabezpieczenia dachu przed przeciekaniem nie ma charakteru powszechnego, a wynika jedynie z zawartej przez strony umowy.

(0 do 3 pkt)

Ad 2

Jakie są przesłanki i zasada odpowiedzialności pozwanego wobec powódki? Odpowiedź uzasadnij.

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są:

- niewykonanie bądź nienależyte wykonanie zobowiązania,
- powstanie szkody w postaci rzeczywistej straty lub utraconych korzyści (art. 361 § 2 kc),
- zaistnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy niewykonaniem bądź nienależytym wykonaniem zobowiązania a szkodą (art. 361 § 1 kc).

Zgodnie z art. 354 § 1 kc dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią oraz z zachowaniem staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju, z uwzględnieniem zawodowego charakteru tej działalności (art. 355 § 1 i 2 kc). Przedsiębiorca Michał W. nieprawidłowo zabezpieczył dach przed przeciekaniem, co potwierdziła opinia biegłego. Przez to naruszył obowiązek starannego działania podczas wykonywania umowy, a dodatkowo nie wysłał pracowników do zabezpieczenia dachu, mimo że powódka go do tego wezwała.

Na skutek zaniedbań pozwanego powódka poniosła szkodę w postaci rzeczywistej straty (uszkodzenie budynku, konieczność zatrudnienia kolejnego wykonawcy) i utraconych korzyści (utracony czynsz najmu).

Powstanie szkody na skutek zalania jest następstwem zaniedbań, jakich dopuścił się pozwany.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego jest wina, przy czym pozwany nie obalił domniemania z art. 471 kc.

(0 do 5 pkt)

Ad 3

Ile wyniosła szkoda poniesiona przez powódkę? Odpowiedź uzasadnij.

Na szkodę poniesioną przez powódkę składają się:

- 5 000 zł – utracony czynsz najmu w okresie od grudnia 2022 r. do kwietnia 2023 r.,
- 50 000 zł – koszt naprawy zalanej części domu,
- 5 000 zł – dodatkowy koszt naprawy dachu (60 000 zł - 10 000 zł - 45 000 zł).

Szkoda powódki wyraża się w różnicy pomiędzy wynagrodzeniem zapłaconym nowemu wykonawcy a wynagrodzeniem, które na podstawie umowy powinna za te same prace zapłacić Michałowi W. Szkoda nie obejmuje kosztu wykonania dodatkowego ocieplenia dachu, którego nie przewidziano w umowie z Michałem W.

Od kwoty 60 000 zł zapłaconych nowemu wykonawcy należy odjąć 10 000 zł, tj. wartość dodatkowych prac związanych z ociepleniem dachu, nieobjętych pierwotną umową z pozwanym oraz 45 000 zł jako wynagrodzenie przewidziane w umowie z pozwanym, które powódka i tak musiałaby zapłacić, gdyby umowa została wykonana prawidłowo, a którego nie zapłaciła.

Zatem szkoda wyniosła 60 000 zł (5 000 zł + 50 000 zł + 5 000 zł).

Wartość sprzedanego pokrycia dachowego nie podlega odliczeniu na zasadzie *compensationis lucri cum damno*, ponieważ powódka uzyskalaby tę należność także w razie niewyrządzenia szkody.

(0 do 5 pkt)

Ad 4

Czy powódce należą się żądane odsetki i jakie rozstrzygnięcie w tym przedmiocie powinien wydać sąd? Odpowiedź uzasadnij.

Roszczenia odszkodowawcze mają charakter bezterminowy (art. 455 kc).

Ponieważ doręczenie pozwu rodzi skutki wezwania do zapłaty, należność z tytułu utraconego czynszu stała się wymagalna, mimo że nie została objęta pierwotnym wezwaniem do zapłaty. W okolicznościach sprawy, z uwagi na nieznaczną wysokość tej kwoty, powódka mogła żądać spełnienia świadczenia już w dniu doręczenia odpisu pozwu.

Tym samym żądanie odsetkowe należy uznać za uzasadnione – co do odsetek od prawidłowo określonej wysokości szkody (60 000 zł). Od kwoty 55 000 zł powódka mogła domagać się odsetek od dnia następnego po upływie terminu określonego w wezwaniu do zapłaty (tj. od 1 lutego 2023 r.), a od kwoty 5 000 zł od dnia następnego od doręczenia odpisu pozwu. Sąd powinien zasądzić odsetki od dnia następnego po doręczeniu odpisu pozwu, ponieważ powódka nie żądała ich za wcześniejszy okres (art. 321 kpc).

(0 do 3 pkt)

Ad 5

Czy zarzuty pozwanego są trafne? Odpowiedź uzasadnij.

Trafny okazał się argument pozwanego dotyczący kosztów dodatkowego ocieplenia dachu. Ponieważ wcześniej ocieplenia nie było (nie uległo zniszczeniu), a umowa z pozwanym nie przewidywała jego ułożenia, wartość robót w tym zakresie nie stanowiła szkody.

Pozostałe zarzuty pozwanego należy uznać za chybione:

- deszcz i silny wiatr w listopadzie, związane z przejściem zapowiadanego frontu atmosferycznego, nie stanowią zdarzenia o cechach siły wyższej,
- związek przyczynowy pomiędzy zalaniem i zagrzybieniem został wykazany opinią biegłego,
- wartość zdjętego pokrycia dachowego nie podlega kompensacji ze szkodą powódki.

(0 do 4 pkt)

Ad 6

Kto odpowiada za szkodę poniesioną przez sąsiada powódki? Odpowiedź uzasadnij.

Za szkodę wobec sąsiada powódki odpowiada Michał W. na podstawie art. 430 kc wobec nieprawidłowego zabezpieczenia zdjętej blachy przed wiatrem. W świetle powszechnie obowiązujących zasad ostrożności Michał W. powinien zabezpieczyć blachę w taki sposób, aby nie stwarzała zagrożenia dla bezpieczeństwa innych osób i ich mienia, zwłaszcza wobec spodziewanego pogorszenia pogody.

Powódka nie odpowiada z tytułu spadnięcia przedmiotu z pomieszczenia (art. 433 kc) ani oderwania się części budowli (art. 434 kc) z tej przyczyny, że blacha przed nadejściem wiatru znajdowała się na ziemi. Ewentualne roszczenie sąsiada wobec powódki jest nieuzasadnione, ponieważ zatrudniła profesjonalny podmiot (art. 429 kc).

(0 do 3 pkt)

Przy ocenie należy uwzględnić następujące kryteria:

- trafność odpowiedzi,
- poprawność wskazanej podstawy prawnej,
- zasadność i sposób argumentacji,
- słownictwo i komunikatywność przekazu,
- układ i styl wypowiedzi,
- poprawność językową.

Pozostałe 2 pkt można przyznać za:

- szczególnie wyróżniającą się argumentację prawniczą,
- wykazanie się ponadstandardową wiedzą związaną z tematyką kazusu.

Kryteria oceny pracy pisemnej z prawa publicznego

Ad 1

Oceń sposób prowadzenia postępowania przez organy obu instancji. Wskaż ewentualne naruszenia prawa procesowego. Odpowiedź uzasadnij.

Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, do decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej oraz o umorzeniu postępowania stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego. Oznacza to, że kodeks ten ma zastosowanie do całego procesu wydawania decyzji, a więc także do oceny zdolności procesowej strony i usuwania braków formalnych wniosku o dostęp do informacji publicznej, o ile zobowiązany organ zmierza do wydania decyzji.

Wnioskodawca – zarówno w momencie składania wniosku, jak i przez cały czas trwania postępowania przed organami obu instancji – był małoletni. Bez udziału jego przedstawiciela ustawowego organ nie mógł wydać decyzji o odmowie udostępnienia wnioskodawcy informacji publicznej.

Użyte w art. 2 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej słowo „każdy” obejmuje m.in. wszystkie osoby fizyczne, w tym również te, które mają ograniczoną zdolność do czynności prawnych. Osoby należące do tej kategorii nie mogą jednak, wobec treści art. 16 ust. 2 ustawy, realizować przyznanych im uprawnień samodzielnie, a wyłącznie poprzez ustawowych przedstawicieli, gdyż samodzielność działania małoletnich jest wyjątkiem, który nie ma tu zastosowania (art. 30 § 1 i 2 kpa). Osoba niemająca pełnej zdolności do czynności prawnych może być więc stroną postępowania administracyjnego w razie wydania decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej, ale nie może działać samodzielnie, lecz przez swojego przedstawiciela ustawowego.

Wniosek rozpatrzono decyzją pierwszoinstancyjną skierowaną do osoby małoletniej. Do małoletniego skierowano także decyzję odwoławczą. Na żadnym etapie postępowania administracyjnego nie działał przedstawiciel ustawowy wnioskodawcy. Tym samym organy obu instancji w sposób rażący naruszyły art. 30 § 1 i 2 kpa. Uchybienie to stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności obu decyzji (art. 156 § 1 pkt 2 *in fine* kpa).

Jeżeli organ zamierza wydać decyzję w oparciu o art. 16 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, to musi ocenić, czy wniosek spełnia wymogi formalne określone w art. 63 kpa. Wniosek powinien więc być podpisany przez przedstawiciela ustawowego,

jeżeli wnioskodawca jest małoletni. Wniosek dotknięty brakiem formalnym nie może wywołać skutku prawnego w postaci wydania decyzji administracyjnej. Wydanie decyzji w sytuacji niepodpisania wniosku jest równoznaczne z działaniem organu z urzędu, co w przypadku postępowania wszczynanego jedynie na wniosek oznacza, że decyzja dotknięta jest wadą nieważności.

Również odwołanie od decyzji winno być podpisane przez przedstawiciela ustawowego małoletniego wnioskodawcy, zatem organ drugiej instancji dopuścił się analogicznych uchybień skutkujących nieważnością decyzji odwoławczej (art. 140 kpa).

Organ odwoławczy naruszył przepis art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, nie zachował bowiem 14-dniowego terminu do rozpoznania odwołania. Naruszenie to nie ma charakteru rażącego i w realiach niniejszej sprawy pozostaje bez wpływu na wynik sprawy, o ile doszłoby do rozpoznania skargi.

(0 do 8 pkt)

Ad 2

Czy stanowisko organów o odmowie udostępnienia informacji publicznej było prawidłowe? Odpowiedź uzasadnij

Stanowisko organów było błędne.

Informacją publiczną jest każda informacja wytworzona lub odnosząca się do szeroko rozumianych władz publicznych oraz osób pełniących funkcje publiczne, a także innych podmiotów, które tę władzę realizują bądź gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa w zakresie ich kompetencji (art. 1 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej).

Organizacja powszechnego kształcenia jest zadaniem władzy publicznej. Zgodnie z art. 70 ust. 1 Konstytucji RP każdy ma prawo do nauki, art. 70 ust. 4 Konstytucji zaś stanowi, że zapewnienie równego i powszechnego dostępu do wykształcenia jest zadaniem władz publicznych. Elementem powszechnego systemu kształcenia są publiczne szkoły ponadpodstawowe. Wynika to z art. 1 pkt 1 i art. 2 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe.

Publiczne szkoły ponadpodstawowe wykonują zadania publiczne polegające na kształceniu uczniów i działają w tym zakresie poprzez nauczycieli, którzy – wykonując swe

ustawowe obowiązki – pełnią funkcje publiczne (art. 6 Karty Nauczyciela). Sposób wykonywania tych obowiązków jest istotny z punktu widzenia realizacji konstytucyjnego prawa do edukacji i podlega ocenie w postępowaniu dyscyplinarnym (art. 75 ust. 1 Karty Nauczyciela). Z faktu, że nauczyciel jest zatrudniony w jednostce, która wykonuje zadania publiczne w zakresie edukacji, można wywieść, iż dotyczące go postępowanie dyscyplinarne pozostaje w określonym związku z wykonywaniem zadań publicznych. Ma ono charakter mieszany, tj. publiczno-pracowniczy. W sferze publicznej funkcją tej odpowiedzialności jest ochrona powagi i godności danego zawodu lub służby oraz zaufania społecznego niezbędnego do ich prawidłowego funkcjonowania. Jednym ze sposobów osiągnięcia tego zamierzenia jest dyscyplinowanie i kontrola osób zatrudnionych w tych zawodach w celu wykonywania funkcji publicznych ze względu na specyfikę realizowanych przez nie celów publicznych oraz wynikające stąd wymagania w zakresie standardów zawodowych i etycznych. Z uwagi na wskazane aspekty odpowiedzialności dyscyplinarnej, łączącej w sobie pierwiastek służbowy (publiczny) oraz pracowniczy (zobowiązaniowy), informacjom związanym z publicznoprawną sferą postępowania dyscyplinarnego należy przypisać walor informacji publicznej. Wynikający z art. 76 ust. 5 Karty Nauczyciela obowiązek umieszczania orzeczeń dyscyplinarnych w aktach osobowych nauczyciela nie powoduje, że tracą one ten walor i że automatycznie, z uwagi na ochronę prawa do prywatności, są wyłączone z udostępniania osobom innym niż wskazane w art. 94¹² kp.

Wprawdzie zgodnie z brzmieniem art. 5 ust. 2 zd. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej, jednak ograniczenie to nie dotyczy informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, mających związek z pełnieniem tych funkcji. Nauczyciel jest osobą pełniącą funkcję publiczną, a ukaranie nastąpiło w związku z pełnieniem tej funkcji, zatem ograniczenie z uwagi na ochronę prawa do prywatności nie znajdzie zastosowania.

(0 do 8 pkt)

Ad 3

Czy skarga Jana M. została prawidłowo wniesiona i zostanie rozpoznana? Odpowiedź uzasadnij.

Skarga została wniesiona przez osobę małoletnią, czyli nieposiadającą pełnej zdolności do czynności prawnych, a więc i zdolności procesowej. Tę bowiem art. 26 § 1 ppsa

przyznaje tylko osobom fizycznym mającym pełną zdolność do czynności prawnych. Osoba ograniczona w zdolności do czynności prawnych ma zdolność procesową w sprawach wynikających z czynności prawnych, których może dokonywać samodzielnie. W pozostałym zakresie czynności może podejmować wyłącznie poprzez swego przedstawiciela ustawowego (art. 26 § 2 i art. 27 ppsa).

Gdy skarżący nie ma zdolności procesowej i nie działa za niego przedstawiciel ustawowy, skarga nie może otrzymać prawidłowego biegu. Na podstawie art. 58 § 2 ppsa należy wezwać stronę do jej uzupełnienia w określonym terminie poprzez złożenie skargi podpisanej przez przedstawiciela ustawowego skarżącego pod rygorem odrzucenia skargi.

O ile braki zostaną uzupełnione w terminie, skarga będzie rozpoznana. W przeciwnym razie sąd postanowieniem odrzuci skargę (art. 58 § 1 pkt 5, § 2 i 3 ppsa).

(0 do 4 pkt)

Ad 4

Jakiej treści wyrok powinien wydać sąd administracyjny po skutecznym wniesieniu skargi? Odpowiedź uzasadnij.

Wojewódzki Sąd Administracyjny powinien stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta Miasta Krakowa oraz poprzedzającej ją decyzji dyrektora szkoły na podstawie art. 145 § 1 pkt 2 ppsa w zw. z art. 135 ppsa.

Na podstawie art. 135 ppsa sąd powinien usunąć z obrotu prawnego, w granicach danej sprawy, wszystkie akty lub czynności organu administracji publicznej niezgodne z prawem, jeżeli jest to niezbędne do końcowego załatwienia sprawy.

Za dopuszczalne należy uznać także rozstrzygnięcie sądu administracyjnego stwierdzające nieważność wyłącznie decyzji organu odwoławczego.

(0 do 3 pkt)

Przy ocenie należy uwzględnić następujące kryteria:

- trafność odpowiedzi,
- poprawność wskazanej podstawy prawnej,
- zasadność i sposób argumentacji,
- słownictwo i komunikatywność przekazu,

- układ i styl wypowiedzi,
- poprawność językową.

Pozostałe 2 pkt można przyznać za:

- szczególnie wyróżniającą się argumentację prawniczą,
- wykazanie się ponadstandardową wiedzą związaną z tematyką kazusu.

Kryteria oceny pracy pisemnej z prawa karnego

Ad 1

Oceń słuszność zarzutów stawianych Filipowi F. i Grzegorzowi G. Odpowiedź uzasadnij.

Zarzuty przedstawione Filipowi F. i Grzegorzowi G. są niezasadne i to z kilku powodów.

Grzegorz G. wprawdzie znieważył Dorotę S., ale nie uderzył jej, nie ma też podstaw, by przypisać mu jakikolwiek udział w spowodowaniu u niej obrażeń ciała, a wręcz przeciwnie – próbował temu zapobiec. Wprawdzie uderzył Dorotę S. w ramię, ale nie może to być w ogóle uznane za czyn w rozumieniu art. 1 § 1 kk, ponieważ Grzegorz G. działał pod wpływem przymusu fizycznego (*vis absoluta*).

Niesłusznie Filipowi F. przedstawiono zarzut popełnienia przestępstwa z art. 157 § 1 kk. Skoro stłuczenia i podbiegnięcia krwawe naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonej na czas 7 dni, to zrealizowane zostały znamiona przestępstwa z art. 157 § 2 kk (naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający „nie dłużej niż 7 dni”).

Niezasadnie też uznano popełnione przez obu sprawców przestępstwa za występki o charakterze chuligańskim. Zgodnie z art. 115 § 21 kk występkiem o charakterze chuligańskim jest występki polegający na umyślnym zamachu na zdrowie, na wolność, na cześć lub nietykalność cielesną, (...) jeżeli sprawca działa publicznie i bez powodu albo z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego.

W niniejszej sprawie znieważenie Doroty S. i fizyczna agresja wobec niej z pewnością nastąpiły bez powodu, ale sprawcy nie działali publicznie. Ustawa (a za nią piśmiennictwo i orzecznictwo) wyraźnie odróżnia działanie „w miejscu publicznym” od działania „publicznie”. Zdarzenie miało miejsce na osiedlowej uliczce, w przestrzeni ogólnodostępnej, a więc w miejscu publicznym, ale w późnej porze i w zimie, zatem było już ciemno, a większość okien w domach była już zamknięta.

Działanie publicznie nie jest tożsame z działaniem w miejscu publicznym. Sprawca wtedy bowiem działa publicznie, gdy ze względu na miejsce działania, bądź okoliczności i sposób działania, jego zachowanie jest lub może być dostępne (dostrzegalne) dla nieokreślonej liczby osób, przy czym sprawca, mając świadomość tej możliwości, co najmniej na to się godzi. Działanie w miejscu odosobnionym, ustronnym, z dala od ludzkich oczu, a dodatkowo w godzinach nocnych, a więc kiedy trudno spodziewać się bliżej nieokreślonej liczby osób, nie spełnia znamienia działania publicznie.

Pojęcia „publiczności” nie można utożsamiać wyłącznie z „miejscem publicznym”. Nie każdy występki popełniony w miejscu publicznym z błahego powodu lub bez powodu nosi znamiona chuligańskiego. „Publiczność” nie może mieć charakteru abstrakcyjnego, a podlega konkretnej ocenie w odniesieniu do realiów sprawy. Niemożność dostrzeżenia zdarzenia przez nieograniczoną liczbę osób wyklucza przyjęcie chuligańskiego charakteru czynu.

Zgodnie z art. 216 § 1 kk, kto znieważa inną osobę w jej obecności albo choćby pod jej nieobecność, lecz publicznie lub w zamiarze, aby zniewaga do osoby tej dotarła, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności. Obaj sprawcy dopuścili się tego przestępstwa.

Ściganie przestępstw znieważenia i spowodowania tzw. lekkiego uszczerbku na zdrowiu odbywa się z oskarżenia prywatnego (art. 157 § 4 kk i art. 216 § 5 kk). Nie ma tu znaczenia, że pokrzywdzona złożyła wniosek o ściganie, nie są to bowiem przestępstwa wnioskowe.

(0 do 12 pkt)

Ad 2

Czy policjanci byli uprawnieni do przedstawienia takich zarzutów? Odpowiedź uzasadnij.

Zanegowanie chuligańskiego charakteru czynów powoduje, że nie było przesłanek do przeprowadzenia w tej sprawie postępowania przyspieszonego (art. 517b § 2 kpk). To oznacza, że policjanci nie byli uprawnieni do przedstawienia zarzutu, ponieważ ewentualną decyzję o objęciu ściganem przestępstwa prywatnoscargowego (art. 60 § 1 kpk) może podjąć tylko prokurator. Jest on jedynym podmiotem uprawnionym do ingerencji w postępowanie prywatnoscargowe, a inni oskarżyciele publiczni kompetencji tej są pozbawieni. Policja nie może wszcząć postępowania samodzielnie, a jeśli przyjmie zawiadomienie o przestępstwie ściganym z oskarżenia prywatnego, powinna niezwłocznie przekazać je prokuratorowi w celu oceny istnienia interesu społecznego lub potrzeby ochrony praworządności, co uzasadniałoby ściganie przestępstwa prywatnoscargowego z urzędu.

(0 do 3 pkt)

Ad 3

Czy zasadna była decyzja o wyłączeniu materiałów do odrębnego postępowania i o umorzeniu postępowania w sprawie naruszenia nietykalności Grzegorza G.?

Odpowiedź uzasadnij.

Wyłączenie materiałów do odrębnego postępowania było zasadne, ponieważ Grzegorz G. nie mógł w jednym postępowaniu występować w charakterze podejrzanego i pokrzywdzonego.

Postanowienie o umorzeniu dochodzenia w sprawie naruszenia nietykalności Grzegorza G. było niezasadne. Ściganie przestępstwa z art. 217 § 1 kk odbywa się z oskarżenia prywatnego. Jednak Filip F. przez popchnięcie Grzegorza G. zrealizował znamiona czynu z art. 217a kk, zgodnie z którym karze podlega ten, kto uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną w związku z podjętą przez niego interwencją na rzecz ochrony bezpieczeństwa ludzi lub ochrony bezpieczeństwa lub porządku publicznego.

Grzegorz G., choć początkowo sam znieważał Dorotę S., nie chciał dopuścić do eskalacji działań przeciwko niej i wystąpił na rzecz ochrony jej bezpieczeństwa. Czyn zabroniony z art. 217a kk stanowi przestępstwo ścigane z urzędu i nie ma znaczenia, czy pokrzywdzony chce występować w takim charakterze w toku postępowania.

(0 do 4 pkt)

Ad 4

Jak powinien w sytuacji opisanej w kazusie postąpić sąd? Odpowiedź uzasadnij.

Jak już wskazano w punkcie 1., czyny zarzucone Filipowi F. i Grzegorzowi G. nie realizowały znamion występków o charakterze chuligańskim. Nie było zatem podstaw do prowadzenia w tej sprawie postępowania przyspieszonego w trybie publicznoskargowym (art. 517b § 2 kpk). Nie ma przy tym znaczenia, że oskarżyciel nie stawił się na rozprawę (art. 517a § 2 kpk).

Natomiast skoro sprawa nie została przedstawiona prokuratorowi, który mógłby podjąć decyzję o objęciu ściganiem z urzędu czynów prywatnoskargowych, należy uznać, że wniosek skierowany został przez organ nieuprawniony.

Zgodnie z art. 517g § 1 zd. 1 kpk, sąd powinien przekazać sprawę prokuratorowi w celu przeprowadzenia postępowania przygotowawczego na zasadach ogólnych i zawiadomić o tym pokrzywdzoną. Wspomniany tu tryb stosowany jest m.in. w wypadku, gdy sąd ustali, że zarzucone sprawcom czyny ścigane są z oskarżenia prywatnego. Prokurator w takiej sytuacji

może objąć czyn prywatnoskargowy ściganiem z urzędu lub ocenić, że nie zachodzą przesłanki z art. 60 kpk i umorzyć postępowanie.

Dopuszczalna jest także odpowiedź wskazująca, że w opisanej sytuacji, z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela sąd powinien umorzyć postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 kpk, ale przed wydaniem decyzji powinien uzyskać stanowisko prokuratora, czy jest zainteresowany ściganiem.

(0 do 4 pkt)

Przy ocenie należy uwzględnić następujące kryteria:

- trafność odpowiedzi,
- poprawność wskazanej podstawy prawnej,
- zasadność i sposób argumentacji,
- słownictwo i komunikatywność przekazu,
- układ i styl wypowiedzi,
- poprawność językową.

Pozostałe 2 pkt można przyznać za:

- szczególnie wyróżniającą się argumentację prawniczą,
- wykazanie się ponadstandardową wiedzą związaną z tematyką kazusu.

